Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ένας λαὸς ὑψώνεται ἅμα δείξῃ πὼς δὲ φοβᾶται τὴν ἀλήθεια.—ΨΥΧΑΡΗΣ.

Κάθε γλώσσα ἔχει τοὺς φυσικούς της κανόνες.
ΒΗΛΑΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Ε'. ✱ ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ 16 ΤΟΥ ΔΕΚΕΒΡΗ 1907 ✱ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝΑ ΑΡΙΘΜ. 2 ✱ ΑΡΙΘΜΟΣ 274

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΔΑΣ. Τί εἶναι τὸ γλωσσικὸ ζήτημα.
ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ. Ἀντάρτης (τέλος).
ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ. Τὰ καλὰ τοῦ χωριοῦ.
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Ἀστεῖες φυβέρες
» » » Οἱ Ἀλυσίδες (δρᾶμα).
ΗΛΙΑΣ ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗΣ. Ἡ «Διάπλαση» καὶ τὰ Ρωμιόπουλα.
ΕΛΙΣΑΙΟΣ ΓΙΑΝΙΔΗΣ. Ὁ «Μικρομέγας» τοῦ Βολταίρου (συνέχεια).
ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Σωτήρης Σκίπης.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΑΣΤΕΙΕΣ ΦΟΒΕΡΕΣ

Τὴν περασμένη Παρασκευὴ τὴ νύχτα — μπορεῖ καὶ τὰ μεσάνυχτα—ρήχτηκε στὸ κουτάκι τοῦ γραφείου μας τὸ ἀκόλουθο τρομαχτικὸ γράμμα, κλεισμένο σὲ φάκελλο ἄσπρο ποὺ ἀντὶ πανώγραμμα εἶχε τὰ ψηφιὰ Ι. Χ.

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΝ ΚΟΜΗΤΑΤΟΝ

Ο «ΜΑΥΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ ΑΕΤΟΣ».

Πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Νουμᾶς».

Ἂν καὶ ἡ προσωπικότης Σας δὲν εἶναι τοιαύτη ὥστε νὰ ἐπιτρέπῃ ὅπως τὸ Ἡμέτερον Κομητάτον ἔλθῃ εἰς ἀπ' εὐθείας διαπραγματεύσεις πρὸς Ὑμᾶς, ἐν τούτοις ἐπειδή, κατὰ τὰς ἀναμφισβητήτου κύρους πληροφορίας Ἡμῶν, Σεῖς ὁ μόνος ἐνταῦθα συγκεντρῶν τὴν δύναμιν τῶν τε προσώπων καὶ τῶν ἰσχυρῶν κεφαλαίων—ἡ πατρίς των, ἂν καὶ οὐχὶ ὀλιγώτερον γνωστὴ τοῦ σκοποῦ των, διὰ τὴν οὐσίαν ὅμως ἀδιάφορος—τυγχάνεται (Σημ. τοῦ «Νουμᾶ». Δικό τους τὸ ΑΙ τοῦ τυγχάνεται) τῆς ἐξαιρετικῆς ταύτης προτιμήσεως.

Λοιπόν!

Τὸ ὡς ἄνω Κομητάτον ἐν τῇ τελευταίᾳ αὐτοῦ συνεδρίᾳ, λαβὸν ὑπ' ὄψει, τὰς ἀνυπολογίστους Ἐθνικὰς ζημίας, ἃς ἐπιφέρει ὁ ἀργυρώνητος «Νουμᾶς» καὶ καθ' ὅλου εἰς τὸ ἔθνος, ἰδιαιτέρως ὅμως εἰς τὴν εὐάλωτον ἀτυχῆ Νεολαίαν τῆς Πατρίδος, δηλητηριαζομένην ἑβδομαδιαίως διὰ τῶν ἐθνοκτόνων, ἐγκληματικῶν, τὸ Μῖσος πρὸς τὴν γλυκεῖαν Πατρίδα ἐμφυσόντων (ἄλλη ἀνορθογραφία!), τὴν ἀμφιβολίαν πρὸς τὴν Ἰσχύν, τὸ Μεγαλεῖον καὶ τὸ Μέλλον τῆς Μεγάλης Ἡμῶν Πατρίδος ἐμπνεόντων δημοσιευμάτων.

ΑΠΕΦΑΣΙΣΕΝ

Ὅπως πάσῃ θυσίᾳ ὑλικῇ τε καὶ ἠθικῇ καταπνίξῃ τὴν Λερναίαν Ὕδραν, τὴν κατεργαζομένην τὰ Ὀλέθρια.

ΕΨΗΦΙΣΕΝ πρὸ παντὸς τὸν ΘΑΝΑΤΟΝ ΥΜΩΝ (μπρρρρ!....) δι' ἣν περίπτωσιν ἐντὸς ἑπτὰ ἑβδομάδων ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀποφάσεως δὲν ἠθέλετε διακόψει πᾶσαν σχέσιν μετὰ τῆς «Ἐκδόσεως», τῆς σήμερον ὑφ' Ὑμῶν δῆθεν διευθυνομένης ἐφημερίδος ὁ «Νουμᾶς».

. . . . . .

(Σημ. «Νουμᾶ». Τὰ ἀποσιωπητικὰ δικά τους γιὰ νὰ μᾶς τρομάξουν περσότερο.....).

. . . . . .

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΝ ΚΟΜΗΤΑΤΟΝ
Ο «ΜΑΥΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ ΑΕΤΟΣ»

Ἂ δὲν πρόκειται γιὰ καμιὰ φιλικὴ φάρσα, γιατὶ τὸ φοβούμαστε κι αὐτό, ἢ γιὰ καμιὰ ἀκρο-μεσοτελο-στιχίδα τοῦ κ. Πολ. Δημητρακόπουλου, νά τι ἔχουμε νἀπαντήσουμε στὸ τρομαχτικὸ αὐτὸ γράμμα.

α) Χαρήκαμε ποὺ τὸ Κομητάτο τους ἀντὶ νὰν τὸ βγάλουνε Μιλτιάδη ἢ Εὐρυβιάδη, τὸ βγάλανε «Μαῦρο Βυζαντινὸ ἀετὸ» καὶ δείξανε ἔτσι πὼς οἱ πατριῶτες (γιατὶ πατριῶτες θἄναι καὶ λόγου τους) μαζὶ μὲ τὸ Μαραθώνα ἀρχινήσανε νὰ λογαριάζουν καὶ τὸ Βυζάντιο.

β) Τὰ *ἰσχυρὰ κεφάλαια* ποὺ συγκεντρώνει ὁ «Νουμᾶς» εἴμαστε πρόθυμοι νὰν τοὺς τὰ παραδώσουμε νὰν τὰ ξοδιάσουνε γιὰ τοὺς πατριωτικοὺς σκοπούς τους, ὁποια ὥρα μᾶς τὰ ζητήσουν.

γ) Ἀφοῦ τὸ Κομητάτο τους ἔγινε γιὰ νὰ σκοτώνει, ὅσο νἄρθεῖ ἡ σειρά μας, ἔχει νὰ σκοτώσει τόσους ἄλλους, ὄχι Βουργάρους, μὰ πατριῶτες σὰν καὶ τὴν ἀφεντιά τους ποὺ ρεζιλεύουν τὴν πατρίδα μὲ τὰ τέτια τους καμώματα.

δ) Ὁ «Νουμᾶς» ὄχι ὕστερ' ἀπὸ ἑφτά, μὰ οὔτε ὕστερα ἀπὸ ἑκατὸ ἑφτὰ βδομάδες δὲ θὰ πάψει νὰ βγαίνει, ὥστε ὅ,τι ἔχουνε νὰ κάμουν, ἂς κοπιάσουνε νὰν τὸ κάμουν ἀπὸ τώρα, γιὰ νὰ μὴ χάνουν τὸν πολύτιμο καιρό τους περιμένοντας νὰ περάσουν οἱ ἑφτὰ βδομάδες.

καὶ ε) Ὅποιος φοβερίζει νὰ σκοτώσει, μπορεῖ νὰ μὴ βάζει τὄνομά του, ἄμα εἶναι ἄναντρος, γιὰ νὰ μὴν ἔχει μπελλάδες μὲ τὴν Εἰσαγγελία· μὰ ὅποιος βρίζει γράφοντας ἀνώνυμα σὲ ἄλλονε «ἡ προσωπικότης σας εἶναι τοιαύτη ὥστε δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἔλθωμεν εἰς ἀπ' εὐθείας διαπραγματεύσεις πρὸς Ὑμᾶς;», ὅποιος γράφει τέτια βαριὰ λόγια καὶ δὲν τὰ ὑπογράφει, δὲν εἶναι μονάχα ἄναντρος· εἶναι καὶ ἄτιμος.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

Οἱ Ἕλληνες οἱ καλλίτεροι, οἱ πιὸ ζουμεροὶ οἱ πιὸ ζωντανοὶ εἶναι ὅλοι τους δημοτικιστές, ἢ εἶναι ἑτοιμοι νὰ δεχτοῦνε τὴ δημοτική. Τί πάει νὰ πῇ αὐτό; Μήπως τὸ ζήτημα τὸ γλωσσικὸ δὲν εἶναι μόνο γλωσσικό;

Μὲ τὸ νὰ πληθαίνουν κάθε ὥρα οἱ δημοτικιστὲς μήπως σημαίνει πὼς σιγὰ σιγὰ ἀλλάζει τὸ μυαλὸ τῶν Ἑλλήνων κι' ἀρχίζει καὶ νοιώθει πράματα ποὺ δὲν τὰ ἔνοιωθε πρίν;

Τί γίνεται;

Οἱ Ἕλληνες μέρα μὲ τὴν ἡμέρα γίνονται πραγματικώτεροι, πιὸ σύμφωνοι μὲ τὸν ἑαυτό τους τὸν ἀληθινὸ τὸν τωρινό. Ξεπετιοῦνται καὶ ξελευτερόνουνται ἀπὸ μερικὲς βαρειὲς σκλαβιές, ἀπὸ σιδερένιες φορεσιὲς ποὺ τοὺς κάθισε ὁ φιλελληνισμὸς τῶν ξένων, ἡ ἀρχαιομανία τῶν γραμματισμένων, κι ὁ βυζαντινισμὸς τῶν Φαναριωτῶν—λαϊκῶν καὶ παπάδων.

Οἱ Φιλέλληνες καὶ οἱ γραμματισμένοι μᾶς εἶπαν πὼς εἴμαστε Περικλῆδες, Θεμιστοκλῆδες, Σωκράτηδες, Ἀριστοτέληδες καὶ Σοφοκλῆδες. Μᾶς μασκάρεψαν μὲ κράνη καὶ περικεφαλαῖες, μὲ δόρατα, σκῦτάλα, χιτῶνες θώρακες — ὅλα χάρτινα καὶ ξύλινα, χρυσωμένα μὲ χρυσόχαρτα κολλημένα. — Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἡ παράδοση κ' οἱ Φαναριῶτες ἐνεργοῦσαν. Αὐτοὶ πάλι ἔλεγαν· «Θὰ πάρουμε τὴν Πόλη», «ὁ μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς κ' ἡ κόκκινη μηλιά», «ἡ Ἁγιὰ Σοφιὰ» τὸ βυζαντινὸ κράτος — ἡ Μεγάλη Ἰδέα.

Οἱ Φιλέλληνες κ' οἱ γραμματισμένοι Ρωμιοὶ ἔπλασαν καὶ τὴν ἀντίληψη τῆς μικρῆς Ἑλλάδας, ἐκείνην ποὺ ἔχουν οἱ Ἑλλαδικοὶ σήμερα, τοποθέτησαν τὴν τωρινὴ Ἑλλάδα ἐπάνω στὴν κλασικὴ Ἑλλάδα καὶ εἶπαν· «Τὰ σύνορά της θὰ εἶναι καὶ σύνορά σας, γιὰ νὰ εἶναι ἡ εἰκόνα σας πανομοιότυπη». Ἡ βυζαντινὴ παράδοση πάλι, ἐφτειασε τὴ φαντασία μιᾶς πολὺ μεγάλης Ἑλλάδας μὲ κέντρο τὴν Πόλη—ξαναδημιούργησε κι ἀνάστησε τὴ βυζαντινὴ αὐτοκρατορία στὰ κεφάλια τῶν Ἑλλήνων.

Ὅλ' αὐτὰ πέφτουνε τώρα, γκρεμίζουνται. Μὲ τὴν ἐλεεινότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους ποὺ μᾶς ἔκαμε κορόϊδο, χάσαμε τὴν πίστη μας σ' αὐτὰ ποὺ μᾶς ἔλεγαν οἱ Φιλέλληνες, οἱ Γραμματισμένοι καὶ οἱ Φαναριῶτες, καὶ μαζὶ χάσαμε σκεδὸν καὶ τὴν πίστη στὸν ἑαυτό μας, στὴ δύναμη τῆς φυλῆς μας. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο εἶναι κακὸ μεγάλο, μὰ εἶναι ἡ φυσικὴ ἀντίδραση. Πρέπει νὰ περάσῃ.

Καὶ τώρα καθένας ἀγάλι ἀγάλι ξυπνᾶ καὶ λέει·

«Ὅσα μᾶς εἶπαν εἶναι λοιπὸν ψευτιές, θέλουμε μεῖς ἀλήθεια. Οἱ Φιλέλληνες, οἱ Δασκαλογραμματισμένοι, καὶ οἱ Φαναριῶτες εἴπανε ψέματα στοὺς γονιούς μας καὶ ἐπειδὴ εἴταν ἁπλοϊκοὶ ἄνθρωποι, τοὺς ἐπίστεψαν. Μὰ μεῖς πιὰ δὲ θέλουμε νὰ γελιούμαστε. Ποῦ εἶναι ἡ ἀλήθεια; Δὲν εἴμαστε Περικλῆδες, Σοφοκλῆδες καὶ Σωκράτηδες, κάτω οἱ χάρτινες περικεφαλαίες καὶ τὰ ξύλινα δόρατα. Αὐτὰ εἶναι ψευτιές. Δὲ θὰ πάρουμε τὴν Πόλη, πέθανε ὁ μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς. Μεῖς εἴμαστε μικροί, ἀνάξιοι, τιποτένιοι [ὑπερβολή]. Ἔλα, ἂς πιάσουμε νὰ δοῦμε τί ἔχουμε καὶ δὲν ἔχουμε. Ἡ ἀρχαία γλῶσσα δὲν ὑπάρχει, εἶναι ψέμα. Τὸ σκολειὸ ποὺ μᾶς μαθαίνει πὼς ὑπάρχει, λέει ψέματα. Ἔπειτα τὸ σκολειὸ ὅλο θεωρίες μᾶς διδαχνει, ἐνῶ μεῖς θέλουμε πραγματικότητες, θετικά, πρακτικὰ πράματα. Νὰ κάνουμε πρέπει σκολειὰ πρακτικά, ἐμπορικά, ἐπαγγελματικὰ ποὺ δὲ θὰ μᾶς μαθκίνουν ἄχρηστες γνώ-